

VIJA POĻAKA-RIKVEILE

Mūžs iestiepies jau astoņdesmitajā gadskārtā - 2008.gada 20 martā kļuva pilntiesīga astoņdesmitgadniece. Prieks vēl pa reizei paņemt papīra lapu un rakstāmo, jo – paldies Dievam – rakstīt vēl pagaidām varu. Rakstu, kad kaut kas ienāk prātā, vai arī, ja kādam svētku reize.

Skaistais Atmodas laiks aizgājis, kad emociju gūzmā sākās manas dvēseles atvēršanās svētki: kad sāpēja, vai prieks bija par visu... Tad kāds iekšējais dzinulis manī sāka tiekties izplūst telpā – bija jāsāk rakstīt. Un bija jau arī par ko rakstīt.

Jaunākā paaudzē to laiku nemaz nezina, jo nav piedzīvojusi.

Labs liecinieks šim laikam ir mana dzejas un dziesmu grāmata „No avota man auga dziesma”, kuru atkārtoti izdeva Vītolas izdevniecība 2008.gada pavasarī.

Tik ļoti vēlētos, lai manas domas, izteiktas vārdos arī grāmatiņās „Dvēsele ceļā” un „Atspulgi”, neiegultu dziļi plauktā, vai varbūt, pat palikušas nelasītas, kādreiz tomēr tiktu atvērtas jaunai Atmodai un nopietnam vērtējumam par to saturu.

Pienācis laiks, ka jūtos kā Poruka Kukažiņa (tikai mūsdienīga). Spieķītis un salīkušais stāvs to liecina. Un labestība, kuru uzturēt līdzējuši tik daudzi jauki cilvēki.

Dievs, cerams, palīdzēs mūsu dārgajai Tēvzemei – Latvijai, ko mūsu senči *pirkuši* ar savām asinīm un bezgala uzticību savai zemei.